

Dražen Pejković

Singularnost Singularity

Dražen Pejković

Singularnost Singularity

3. – 28. 6. 2020.

STUDIO MODERNE GALERIJE „JOSIP RAČIĆ“
Margaretska 3, Zagreb

U nekim je djelima i opusima sažetak vremena, mala rekapitulacija dramatičnoga i ekspresivnoga dijela i povijesti i umjetnosti. Uz to, to je jedan vid iskustva, u kojima se na najveća pitanja (izvorišna o svemiru i čovjeku) odgovara samom konfiguracijom djela. Otprilike; *zašto i samo stvaranje umjetničkog djela ne bi bilo umjetničko djelo.*

Nesumnjivo ciklus GENESIS razložen na sedam riječi (*virusi, mreže, mikroni, mutacije, evolucija, kloniranje, singularnost*) u svojem bi ustrajavanju na pitanju „kako je sve započelo“ (T. Horvatić), mogao napustiti polje likovnoga i postati temeljno pitanje o prapočelu svijeta i čovjekova mjesta u njemu. Ali, važnost pitanja ne osigurava i važnost odgovora.

Kako o tome znam malo ili ništa (primjerice, *kako je nastao svemir?*) kopernikarski lažno izmiren s tvrdnjom da je čovjek puka biokemija, a duh puko pamćenje, suglasan da svijetom vladaju virusi, mreže, mutacije i evolucije.... ostaje ipak pitanje što je ovo Pejčkovićevo djelo? Iskreno, pobjegao bih od velikih pitanja nastanka svemira, kao i od medicinske dijagnostike, virusologije, mikrona i mutacija i okrenuo se ovom rijetko kultiviranom, metodičnom, strpljivom i osjetljivom tvorcu djela. Težina pitanja ovdje vraća nas ustroju, jeziku, gramatici i sintaksi ovih manje ili više prostorno ambicioznih organizama koji vise o stropu ili su u prostoru osvojeni na postamentu ili bez njega. Tu su i enformelističke guste mreže, hrapave i bradavičaste kore reljefa priljubljenih uza zid...

Moguće je da je arhitekt, pisac, urbanist Pejković, kao i Giacometti, pokazivao najmanje sklonosti za kiparstvo. Moguće da i njemu, kao slavnome kiparu kiparstvo „nije išlo“: „*Izabrao sam kiparstvo jer sam za nj pokazivao najmanje sposobnosti*“ – kaže Giacometti. Pejković bi mogao reći: *izabrao sam kiparstvo jer sam samo u njega mogao „utočiti“ sve ono o čemu mislim i što želim.* Kroz guste mrežaste organizme i fantastična bića, sa ošitom i srcem jezgre, s rilcem u prostoru, s „bužom“ i pupkom u sredini, *lauremonovskim* kandžama, praporcima, izraslinama, kao da je stavljena točka na povijest stanja „beskonačnog pritiska i gustoće“.

I evo, rodio se ciklus koji se mora proknjžiti i koje smije opravdano računati na svoje mjesto unutar suvremenoga kiparstva. Evo i nas sa iskustvom i znanjima da ga povežemo s djelima drugih. Evo nam „od oka“ i „od prve“ i Šišmiša Richier, evo i lijepe raspadnutosti O. Petlevskoga, i truleži Wolsove, evo i izvrnutih nožica Michielijevih beštija, lijepoga ili gruboga enformela, Pollockovog crnog totemskoga stupovlja koje drži sve što je na slici. A kako *originalnost pripada idiotima* (K. Angeli Radovani) još bi se tu mogao spajati duboki egzistencijalizam s površinskim bombardiranjem očnoga živca (Šutej), Korkutove tjelesne amorfizacije sa Kožarićevim ili Ružičevim stvrdnjavanjem plinovitih i tekućih oblika. A nitko ne stoji na putu prebirati po medicinskom iskustvu i nabrajati sve ciste i metastaze koje su „lijepo slike“ najgorih bolesti, sve kliničke slike stanja uznapredovanoga raka koji se ne povlači od udaljene svemirske izmaglice i čestica koje su, po Pejkoviću, „*bile u početku*“.

Možda je to sve samo literatura i tumačenje. *Kuda sa ovim djelom?* otkriva bijedu onoga tko pita. Naš knjigovodstveni duh koji obožava urudžbene zapisnike ne može pojmiti *djelo po sebi; izvan svega i u svemu.* A samoća je ovoga djela veličanstvena. Pejčkovićevo radna metodička i senzibilna ustrajnost, klimatološki rečeno, pravo je osvježenje. Marginalac u centru povezao je raspadajuće i cjelovitost, trulež i život, pretvorio rasutost u jezgrovitost, ishodišno u posljedično, znanost u umjetnost. Unutar fantastičnih pletiva i paučnjaka, i *enformelističke* truleži materije, ovdje smo zatečeni kulturom i senzibilitetom koji propituje motiv u kojemu se plete i gnjilež i zdravlje. Objašnjavanje sedam pojmova ili riječi može odvesti svugdje, najlakše i izvan umjetnosti, ali ne može ugroziti autoritet stvorenoga organizma. Patogenetske dijagnoze, virusi, propast materije i njezina dezintegracija, a potom stvrdnjavanje, može biti asimilirano u ovome djelu. Ali, s radošću stavljam ovo djelo u povijest umjetnosti i ukazujem na čovjeka koji je u svojoj radnoj samoći bio strpljivi eunuh umjetnosti, i koji je, u svojevrsnom celibatu (u odnosu na druge), uvijek bio na strani živućega organizma.

Naravno, i sa ovo malo znanja mogu govoriti o prostoru svemira, medicinske dijagnostike, ili napete ontološke oholosti. Moguće je u tumačenje Pejčkovićevo djela zazivati i liječnika i pacijenta, botaničara, kozmologa i ontologa...i koga-sve-ne. Ali, za mene osobno ono će bilo u kozmičkim relacijama, bilo u galeriji, biti pokazateljem ljudske osjetljivosti i dokazom ljudske vrijednosti unutar velikog poretka stvarnosti. **Ive Šimat Banov**

RAD br. 2.
WORK No. 2
2018/2019

Some works and oeuvres contain a summary of time, a small recapitulation of the dramatic and expressive parts of both history and art. In addition, it is one form of experience, in which answers to the most serious of questions (on the origins of man and the universe) can be found in the configuration of the work itself. Broadly speaking; *why could an act of creation not itself be a work of art.*

Undoubtedly, the GENESIS cycle which is divided into seven concepts (*viruses, networks, microns, mutations, evolution, cloning, singularity*) could, with its insistence on the question of “how did it all begin” (T. Horvatić), leave the visual arts field and instead pose a fundamental question about the earliest origins of the world and man’s position in it. However, the importance of the question does not guarantee the primacy of the answer.

Since I know very little or nothing on the subject (for example, *how did the universe form?*), and in line with *Copernican* false reconciliation with the claim that man is pure biochemistry, and the spirit mere memory, I agree that the world is ruled by viruses, networks, mutations and evolutions.... but, the question still remains, what is this work that Pejković created? Frankly, I would like to avoid serious questions of the origins of universe, as well as medical diagnostics, virology, microns and mutations and turn towards this unusually cultivated, methodical, patient and sensitive creator of the work. The complexity of this issue takes us back to the structure, language, grammar and syntax of these more or less spatially ambitious organisms that are hanging from the ceiling or are erected in space with or without a pedestal. There are also dense informelist networks, rough and verrucous epidermis of reliefs pressed against the wall...

It is possible that Pejković, an architect, writer and urban planner, like Giacometti, showed least inclination for sculpture. It is also possible that he, like the famous sculptor, was not “good at” sculpture: *“I chose sculpture because I showed least ability for it”* – Giacometti said. Pejković could say: *I chose sculpture because I could “pour” all my thoughts and desires into it.* Through dense reticular organisms and fantastic beings, with diaphragm and core, with proboscis in space, with a “hole” and navel in the centre, Lautréamont’s claws, bells, lumps, it is as if history of the condition of “infinite pressure and density” has been brought to an end.

And behold, a cycle was born, that must be accounted for and that deserves, with good reason, to find a place within contemporary sculpture. Also, here we are, with experience

and knowledge to connect it with other works. So “at first glance,” what we have here is Richier’s *Bat*, O. Petlevski’s beautiful disintegration, Wols’ decay, but also Michieli’s beasts with inverted legs, a beautiful and coarse Informel, Pollock’s black totemic columns that hold everything the painting contains. And since *originality belongs to idiots* (K. Angeli Radovani), we might also be able to connect here deep existentialism with superficial barrage of the optical nerve (Šutej), Korkut’s corporeal amorphizations with Kožarić’s and Ružić’s solidification of gaseous and liquid forms. And no one stands in the way of sifting through medical experience and listing all the cysts and metastases that look like “beautiful images” of the worst imaginable diseases, all the clinical images of advanced cancer that does not recede from the distant space nebula and particles which, according to Pejković, “*where there in the beginning.*”

Perhaps it is all just literature and interpretation. *What do we do with this work?* reveals the misery of the one who asks. Our book-keeping spirit adoring of registry books cannot conceive of the *work per se; beyond and in everything.* While the loneliness of this work is magnificent. Pejković’s methodical work and sensitive perseverance, climatologically speaking, is truly refreshing. Marginal yet in the centre, he connected the disintegrating with wholeness, rot and life, he turned dispersion into compactness, the underlying into consequential, science into art. Within fantastic knitting and cobwebs, and informelist material decay, we are struck by the culture and sensibility that examines the motif in which putrescence and health are entwined.

Explaining seven concepts or words can lead anywhere, easily beyond art, but it cannot compromise the authority of the created organism. Pathogenic diagnoses, viruses, destruction of matter and its disintegration, then solidification, can be assimilated in this work. Still, I happily include this work in art history and point to a man who works in solitude, as a patient eunuch of art, and who, in a state of celibacy (in relation to others), always remained on the side of the living organism.

Of course, even with as little knowledge that I possess on the subject, I am still able to talk about the universe, medical diagnostics, or tense ontological arrogance. When interpreting Pejković’s work, it is possible to invoke a doctor and patient, botanist, cosmologist and ontologist... and whoever else. But for me personally, whether in cosmic relations or in the gallery, it will remain an indicator of human sensitivity and proof of human value within the great order of reality. **Ive Šimat Banov**

RAD br. 10.
WORK No. 10
2018/2019

RAD br. 3.
WORK No. 3
2018/2019

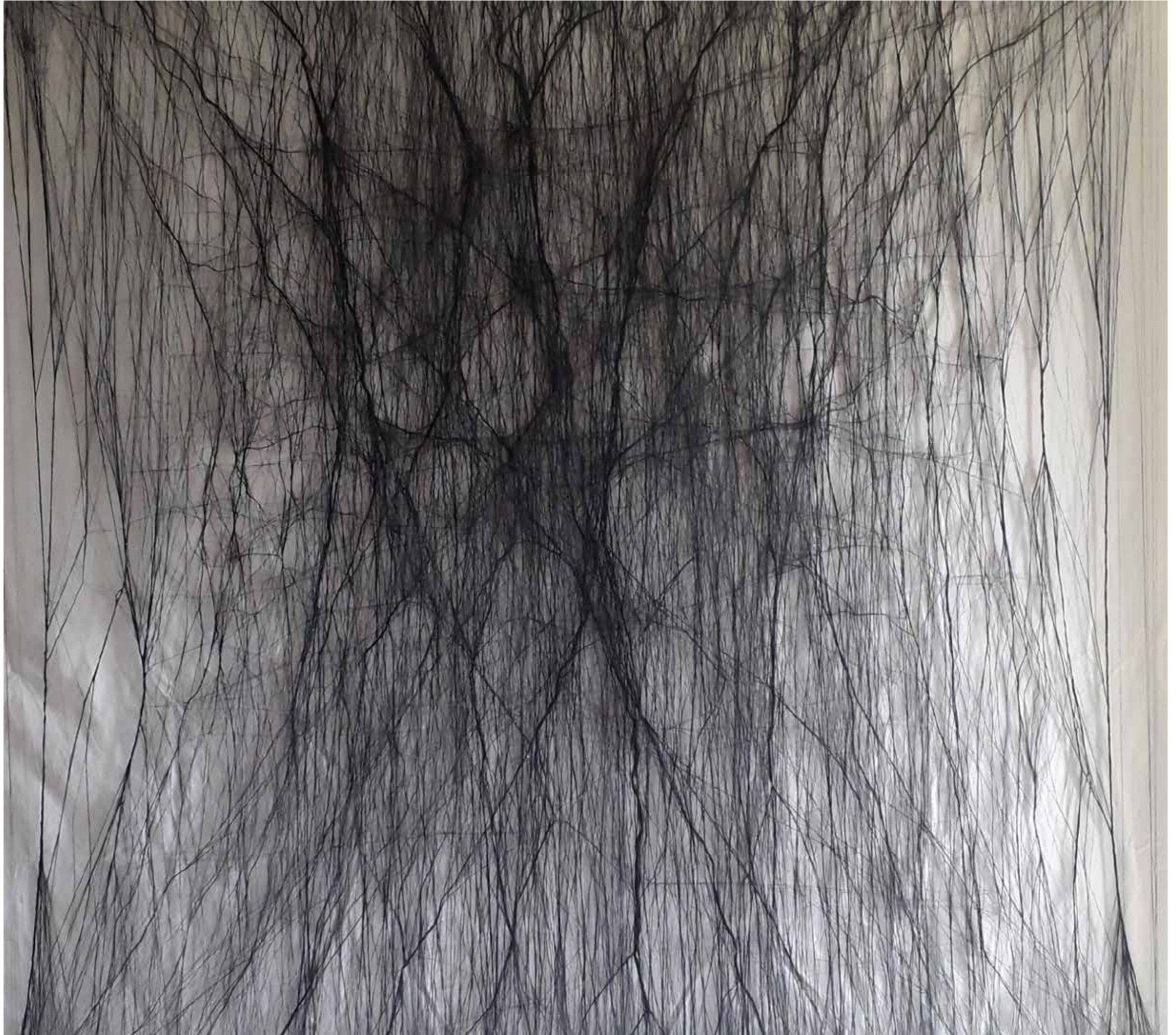

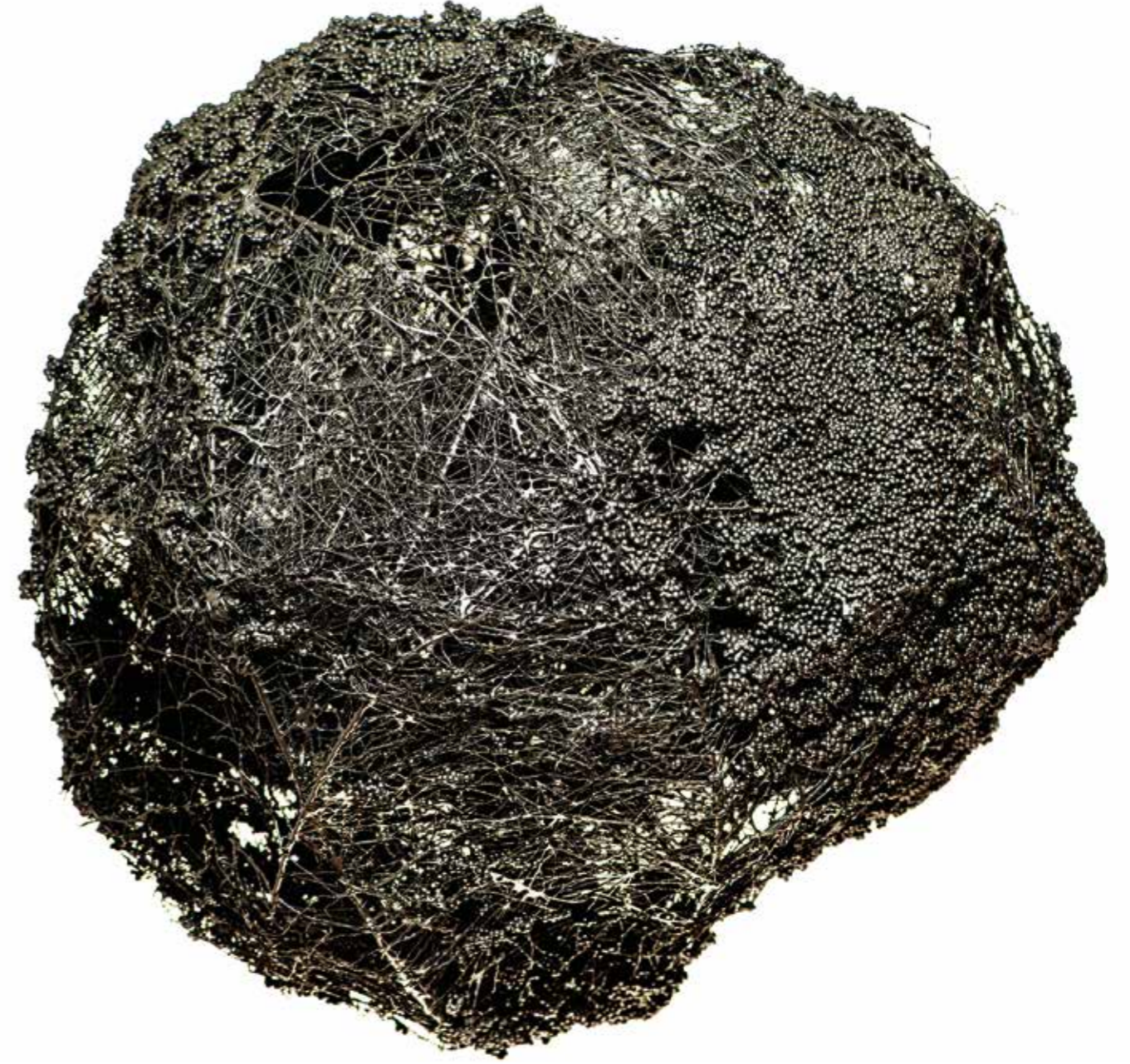
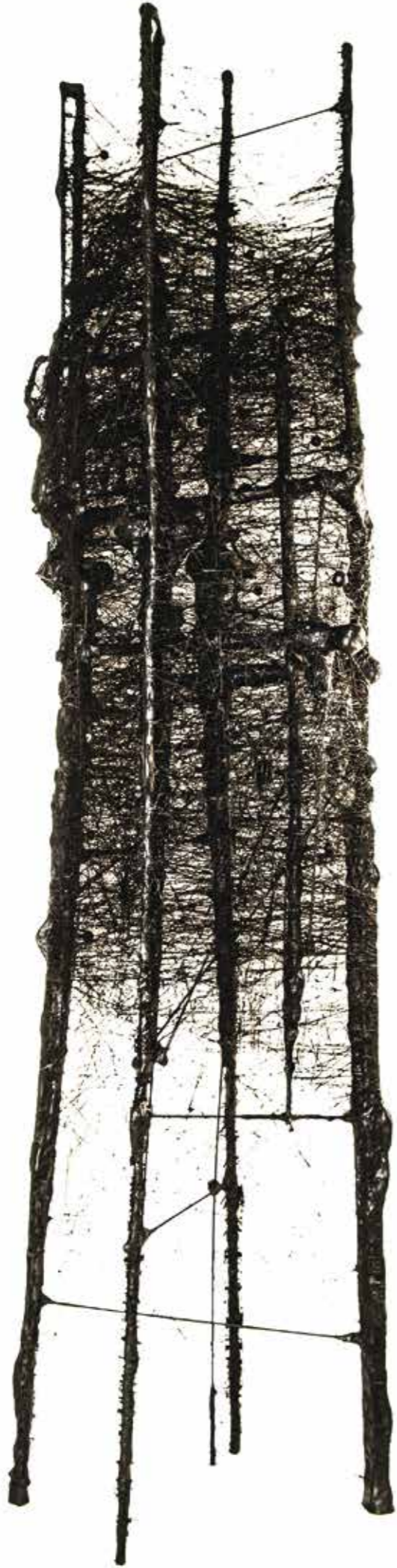

RAD br. X.
WORK No. X
2018/2019

RAD br. 9.
WORK No. 9
2018/2019

DRAŽEN PEJKOVIĆ (1968), živi i radi u Splitu. Diplomirao je arhitekturu na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu 1994. Bavi se urbanizmom i arhitekturom, radi u resoru urbanizma Grada Splita i IGH-u na vođenju projekata. Za gostujućeg nastavnika na Fakultetu građevinarstva, arhitekture i geodezije u Splitu izabran je 2011. godine, a 2016. član je uredničkog tima za sveučilišnu skriptu ISTRAŽIVANJA U URBANISTIČKOM PLANIRANJU, PEDAGOŠKA BILJEŽNICA Vol.2 (Sveučilište u Splitu, Fakultet građevinarstva, arhitekture i geodezije). Višestruki je dobitnik nagrada na urbanističko-arhitektonskim natjecanjima, i sudionik skupnih i samostalnih arhitektonskih i umjetničkih izložbi. Predsjedavao je Društvom arhitekata Splita i Zajednicom udruženja inženjera Splita, te bio potpredsjednik Udruženja hrvatskih arhitekata. Uz aktivno sudjelovanje u nizu izdavačkih projekata, bio je angažiran u radu ocjenjivačkih sudova u sklopu provedbe urbanističko-arhitektonskih natječaja u Splitu, Zagrebu i Zadru, a bio je i član nekoliko stručnih komisija s područja urbanizma i arhitekture Grada Splita, Ministarstva kulture i Hrvatskog olimpijskog odbora. Autor je nekoliko stručnih tekstova objavljenih u ČIP-u i Slobodnoj Dalmaciji. Glavni je projektant i koautor Spaladium arene u Splitu (u suradnji s 3LHD iz Zagreba), te član tima koji je izradio Generalni urbanistički plan Splita 2005. godine.

Kreativna istraživanja započinje 1986. godine tijekom srednje škole pod mentorstvom odvjetnika i kolekcionara umjetnina Dalibora Paraća i arhitekta Nevena Šegvića. Tijekom studija pod mentorstvom Josipa Vanište i kipara Andrije Krstulovića nastavlja umjetnička istraživanja i postavlja 1989. prvu samostalnu izložbu u Zlatnim vratima u Splitu, koju je recenzirao arhitekt Frane Gotovac tekstem objavljenim u Slobodnoj Dalmaciji, a 1992. godine postavlja drugu samostalnu izložbu na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu.

Od 2013. godine do danas surađuje s hrvatskom tvornicom tepiha Regeneracija – Zabok u sklopu projekta AUTOPORTRITI, što je rezultiralo izvođenjem 5 dizajniranih tepiha i skupnom izložbom UMJETNOST I DIZAJN U VUNI održanoj 2015. godine u Staroj gradskoj vijećnici u Splitu, na kojoj su uz njegove, predstavljeni i radovi 25 renomiranih hrvatskih umjetnika i dizajnera. 2015. godine ostvario je autorsku suradnju s koreografom Dinkom Bogdanićem i glazbenim umjetnikom Joškom Koludrovićem na izvođenju baletnog djela PIXELS koje je praižvedeno u splitskom HNK u sklopu Svjetskog dana plesa.

Rad na pripremi umjetničkog ciklusa „GENESIS“ započeo je 2000. godine objavljivanjem 5 radova u formatu “male plastike” pod naslovom VIRUSI, koji su predstavljeni na web stranici www.ahitektura.info. Konceptijsko – izvedbeni format umjetničkog ciklusa GENESIS, postavlja početkom 2012. godine kada započinje s pripremama za 1. izložbu u ciklusu – VIRUSI, koja je otvorena 14.02.2013. u Galeriji fotografije – Fotoklub Split. Umjetnički projekt – ciklus kodnog naziva „Genesis“ („Postanak“) zamišljen je kao ciklus od sedam dijelova / izložbi tijekom sedam godina u nizu (Virusi 2013. Mreže 2014. Mikroni 2015. Mutacije 2016. Evolucija 2017. Kloniranje 2018.). U konačnici 2019./20. slijedi rekapitulacija na završnoj izložbi *Singularnost* koja će obuhvatiti sva prethodna autorova nastojanja.

DRAŽEN PEJKOVIĆ (1968), lives and works in Split. He graduated architecture at the Faculty of Architecture in Zagreb in 1994. He is professional in the fields of urbanism and architecture, and works in the Department of Urbanism of the City of Split and IGH on project management. He was elected a visiting teacher at the Faculty of Civil Engineering, Architecture and Geodesy in Split in 2011, and in 2016 he was a member of the editorial team for the university script RESEARCH IN URBAN PLANNING, PEDAGOGICAL NOTEBOOK Vol.2 (University of Split, Faculty of Civil Engineering and Architecture). Pejković is a multiple award winner in urban-architectural competitions, and a participant in group and solo architectural and art exhibitions. He chaired the Association of Architects of Split and the Association of Engineers of Split, and was vice president of the Association of Croatian Architects. In addition to active participation in a number of publishing projects, he was engaged in the work of juries as part of the implementation of urban-architectural competitions in Split, Zagreb and Zadar, and was a member of several expert commissions in the field of urbanism and architecture of the City of Split, Ministry of Culture and Croatian Olympic Committee. He is the author of several professional texts published in ČIP (*Man & Space* architectural magazine) and *Slobodna Dalmacija* newspaper. He is the designer-in-chief and co-author of the Spaladium arena in Split (in cooperation with 3LHD architects from Zagreb), and a member of the team that drafted the General Urban Plan of Split in 2005.

Pejković started to pursue his artistic interests in 1986 during high school under the mentorship of lawyer and art collector Dalibor Parać and architect Neven Šegvić. During his studies under the mentorship of Josip Vaništa and sculptor Andrija Krstulović he continued his artistic research and in 1989 set up his first solo exhibition at the *Golden Gate Gallery* in Split, which was reviewed by architect Frane Gotovac for *Slobodna Dalmacija* newspaper and in 1992 his second solo show was presented at the Faculty of Architecture in Zagreb.

Since 2013, he has been collaborating with the Croatian carpet factory *Regeneracija – Zabok* as part of the SELF-PORTRAITS project, which resulted in the execution of 5 designed carpets and a group exhibition ART AND DESIGN IN WOOL held in 2015 in the Old City Hall in Split. that presented his works among works by 25 renowned Croatian artists and designers. In 2015, he collaborated with choreographer Dinko Bogdanić and music artist Joško Koludrović on the performance of the ballet work PIXELS, which was premiered at the National Theatre in Split as part of World Dance Day.

Work on the preparation of the “GENESIS” cycle began in 2000 with the publication of 5 works in the format of “small plastic” entitled VIRUSES, which are presented on the website www.ahitektura.info. The conceptual – performative format of the GENESIS cycle is set at the beginning of 2012 with preparations for the 1st exhibition entitled VIRUSES, which opened in 2013 in the Photo Club Gallery in Split. The “Genesis” cycle is conceived as a cycle of seven parts / exhibitions over seven years in a row (Viruses 2013, Networks 2014, Microns 2015, Mutations 2016, Evolution 2017, Cloning 2018). Ultimately under the title *Singularnost* an exhibition recapitulation of all previous efforts was held in 2019/20.

2019.
Skupna (žirirana) izložba - **Salon suvremene kršćanske likovnosti Ivo Dulčić**, Palača Milesi – HAZU u Splitu

2018.
Samostalna (žirirana) izložba umjetničkih radova: **KLONIRANJE** u Sveučilišnoj galeriji Vasko Lipovac u Splitu

2017.
Samostalna izložba umjetničkih radova: **EVOLUCIJA** u Galeriji Studio 21 u Splitu

2016.
Samostalna izložba umjetničkih radova: **MUTACIJE** u Staroj gradskoj vijećnici na Pjaci u Splitu

2015.
Sudionik skupne izložbe pod nazivom **Umjetnost i dizajn u vuni** u organizaciji Regeneracije Zabok i Grada Splita

Samostalna izložba umjetničkih radova: **MIKRONI** u Galeriji Studio 21 u Splitu

Praizvedba baleta – **PIXELS**, (autori: Dinko Bogdanić, Joško Koludrović i Dražen Pejković) u spitskom HNK u sklopu Dana svjetskog plesa 29. 04. 2015.

Sudionik skupne izložbe pod nazivom **Sukob interesa** u organizaciji umjetničke udruge KVART iz Splita

2014.
Samostalna izložba umjetničkih radova: **MREŽE** u Staroj gradskoj vijećnici na Pjaci u Splitu

2013.
Samostalna izložba umjetničkih radova: **VIRUSI-PIXELIZAM** (1913. – 2013.) u Fotoklubu Split – Marmontova ulica

2012.
Sudionik skupne izložbe povodom 20-godišnjice međunarodnog priznanja RH (organizatori: HULU Split, Galerija umjetnina Split i Grad Split), Split, Stara gradska vijećnica na Narodnom trgu, rad: “2012.”

2011.
6. Međunarodni MIKK-ov fotografski natječaj na temu: **Digitalna apstrakcija**, (žirirana izložba), Murska Sobota – Slovenija, uvršten u selekciju izložbe i katalog s radom – Virusi

Sudionik **1. Split art festivala** (organizator: KUD Dramolet, Split), Akvarij na Bačvicama u Splitu

1997.
Sudionik **Salona mladih** (organizator HDLU Zagreb), Zagreb, s radom Noina arka – projekt broda – skulptura, kombinirana tehnika

RAD br. 1.
WORK No. 1
2018/2019
65 × 45 × 235 cm
kombinirana tehnika / mixed media
(žica, glina, gips, ljepilo, konac impregniran ljepilom, crni pigment / wire, clay, gypsum, glue, thread impregnated with glue, black pigment)

RAD br. 2.
WORK No. 2
2018/2019
130 × 130 × 250 cm
kombinirana tehnika / mixed media
(žica, glina, gips, ljepilo, konac impregniran ljepilom, polistiren, crni pigment / wire, clay, gypsum, glue, thread impregnated with glue, polystyrene, black pigment)

RAD br. 3.
WORK No. 3
2018/2019
195 × 65 cm
triptih 3 x (55 × 65 cm)
polistiren kaširan na drvo / polystyrene mounted on wood

RAD br. 4.
WORK No. 4
2018/2019
120 × 100 cm
polistiren na platnu / polystyrene on canvas

RAD br. 5.
WORK No. 5
2018/2019
120 × 40 × 60 cm
kombinirana tehnika / mixed media
(žica, glina, gips, ljepilo, konac impregniran ljepilom, polistiren, crni pigment / wire, clay, gypsum, glue, thread impregnated with glue, polystyrene, black pigment)

RAD br. 6.
WORK No. 6
2018/2019
180 × 180 cm
konac impregniran ljepilom / thread impregnated with glue

RAD br. 7.
WORK No. 7
2018/2019
90 × 90 × 90 cm
kombinirana tehnika / mixed media
(žica, glina, gips, ljepilo, konac impregniran ljepilom, polistiren, crni pigment / wire, clay, gypsum, glue, thread impregnated with glue, polystyrene, black pigment)

RAD br. 8.
WORK No. 8
2018/2019
80 × 80 × 80 cm
kombinirana tehnika / mixed media
(žica, glina, gips, ljepilo, polistiren, crni pigment / wire, clay, gypsum, glue, polystyrene, black pigment)

RAD br. 9.
WORK No. 9
2018/2019
150 × 100 cm
polistiren na drvenoj podlozi / polystyrene on wood

RAD br. 10.
WORK No. 10
2018/2019
270 × 50 cm
triptih: 85 × 50, 56 × 50, 100 × 50
polistiren na drvenoj podlozi / polystyrene on wood

Izložba / Exhibition

Dražen Pejković
Singularnost / Singularity

3. – 28. lipnja, 2020.
21st – 28th June, 2020

Autor izložbe i postava /
Exhibition and setup author
DRAŽEN PEJKOVIĆ

Koordinacija izložbe /
Exhibition coordination
TIHANA GALIĆ

Odnosi s javnošću /
Public relations
LANA ŠETKA

Tehnička služba MG /
MG Technical Department
IVAN BUTORAC
JOSIP BUTORAC
JURA JAZBEC
DAMIR MEDVED

Edicija /
Edition
SINGULARNOST / SINGULARITY

Nakladnik /
Publisher
MODERNA GALERIJA
Andrije Hebranga 1, Zagreb
www.moderna-galerija.hr

Za nakladnika /
For the publisher
BRANKO FRANCESCHI

Urednik /
Editor
BRANKO FRANCESCHI

Tekst /
Essay
IVE ŠIMAT BANOVIĆ

Fotografije /
Photographs
JOŠKO PONOŠ

Engleski prijevod /
English translation
ROBERTINA TOMIĆ

Lektura i korektura /
Proofreading
MATEJA FABIJANIĆ

Grafičko oblikovanje /
Graphic design
ANA ZUBIĆ

Grafička priprema i tisak /
Pre-press and press
MediaPrint Tiskara HRASTIĆ

Naklada /
NO. of copies
200

ISBN
© Moderna galerija, Zagreb, 2020.

Izložba je realizirana uz potporu /
The exhibition has been supported by
MINISTARSTVO KULTURE
REPUBLIKE HRVATSKE
GRADSKI URED
ZA KULTURU GRADA ZAGREBA

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture

GRAD ZAGREB

Na naslovnici:
RAD br. X. / WORK No. X
2018/2019

Studio Moderne galerije „Josip Račić“
Margaretska 3, Zagreb

